

POSTANOWIENIE

16 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 16 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A.S.
przeciwko Gminie H.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A.S.
od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach
z 26 października 2023 r., V Ca 576/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(P.H.)

UZASADNIENIE

Powód A.S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z 26 października 2023 r. wydanego w sprawie przeciwko gminie H. o zapłatę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne polegające na ustaleniu: „czy w świetle art. 22 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2023 r., poz. 725) lokal socjalny, jaki gmina jest zobowiązana zapewnić osobie, która uzyskała prawo do korzystania z lokalu socjalnego, nie musi spełniać definicji lokalu określonej na podstawie przepisów prawa budowlanego, rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać

budynki i ich usytuowanie oraz norm polskich i unijnych, przykładowo, czy jest zaopatrzony w wodę do spożycia przez ludzi oraz do celów przeciwpożarowych, instalację ciepłej wody, odprowadzenie ścieków bytowo-gospodarczych, miejsca do czasowego gromadzenia odpadów i nieczystości, instalacje do ogrzewania pomieszczeń, przewody kominowe do odprowadzania dymu i spalin, wentylację lub klimatyzację, gaz z sieci gazowej, baterię butli lub zbiorników stałych gazu płynnego, wewnętrzną instalację elektryczną, oświetlenia budynków, urządzenia i wyposażenia kuchni i łazienki przeznaczone na pobyt ludzi” oraz „czy najemcy lokalu socjalnego przysługuje zadośćuczynienie na podstawie art. 23 w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 23 ust. 1, 2 oraz 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego, od właściwej gminy, w przypadku zakwaterowaniu go w lokalu niespełniającym definicji lokalu zgodnie z obowiązującymi normami, zarówno w okresie obowiązywania umowy o najem lokalu socjalnego, jak również po upływie okresu na jaki został zawarta umowa w przypadku rozpoczęcia bezumownego korzystania z lokalu na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 ustawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno przede wszystkim być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi

Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, i z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

Nie ma racji skarżący podnosząc, iż w sprawie występują istotne zagadnienia prawne.

Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego nie zawiera definicji lokalu socjalnego i nie nakłada na gminę wymogów, co do standardu wyposażenia lokalu. Lokal socjalny cechuje obniżony standard. Powód otrzymał od gminy lokal socjalny o odpowiedniej powierzchni z podstawowym wyposażeniem zapewniającym zaspokojenie podstawowych warunków bytowych.

Podkreślenia wymaga, iż rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków lokalowych i technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690) nie miało zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem powód otrzymał lokal socjalny od gminy w 2017 r., tj. przed wejściem w życie powołanej regulacji. Słusznie Sąd drugiej instancji wskazał, że uprzednio lokal o obniżonym standardzie mógł chociażby dzielić pomieszczenia sanitarne z innymi lokalami bądź nie mieć centralnego ogrzewania.

Nie ma racji skarżący, twierdząc, że w związku z warunkami panującymi w lokalu socjalnym należy mu się zadośćuczynienie. Po pierwsze od 1 maja 2018 r. powód zajmuje lokal bez tytułu prawnego. Wskazywane mankamenty lokalu nie uniemożliwiały skarżącemu korzystanie z mieszkania przez 7 lat. Sam fakt przyznania lokalu o obniżonym standardzie nie narusza godności człowieka

podlegającej ochronie w myśl art. 23 k.c. W konsekwencji skarżącemu nie należy się zadośćuczynienie za warunki panujące w lokalu. Gdyby odczuwana przez powoda krzywda, związana z niemożnością korzystania z udogodnień, jak chociażby z urządzeń elektrycznych, była tak dojmująca, jak twierdzi w skardze, z całą pewnością podjąłby jakiekolwiek kroki w celu zmiany takiego stanu rzeczy. Żadne działania nie zostały jednak podjęte. Powód nie wyjaśnił również w żaden sposób przyczyn takiego stanu rzeczy, wobec czego odmowa ta musi zostać oceniona jako świadcząca o braku krzywdy podlegającej wynagrodzeniu na podstawie art. 448 k.c.

Należy wskazać, że w niniejszej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

SSN Adam Doliwa

(P.H.)

[SOP]